

Takové normální jaro

Fejeton

A po zimě přichází jaro. Čas se vždy tak trochu zastaví, člověk nabere nové síly a alergie a nemoci nás zastihnou vždy nepřípravené. Ani letos tomu nebylo jinak. S kamarády jsme koncem zimy začali plánovat Velikonoční expedici do Krkonoš. Týdny ubíhaly, čas se nám krátil a náš plánovací sešit neobsahoval nic víc než destinaci a datum expedice. To, že naše expedice nebyla vůbec naplánovaná, mi vrásky na tváři tolik nedělalo. Více jsem se bál toho, že se zopakuje scénář z posledních tří let, kdy většina naší expedice začátkem jara proležela v postelích pěknou řádku týdnů a na nějaké plánování a trajdání po horách nebyla chuť a ani pomyšlení.

V šuplíku mám schované logo, které jsme s Pepou vymysleli na naši první expedici. Plni ambicí jsme naši skupině představili merch s logem, kde nechyběly ani ponožky do pohorek, či spodní prádlo. Zatím jsme jej nikdy nevyužili. Rok co rok přepisují poslední číslici v letopočtu s nadějí, že tento rok to už opravdu vyjde. Máma mi říká, že se dřív oženíme, než naši expedici zrealizujeme, ale já stále doufám, že náš sen se stane jedno jaro skutečností.

Vzal jsem si expediční plánovací sešit a tužku, rozložil mapu na podlaze v pokoji s nadějí, že se mi povede, sice bez ostatních, něco málo naplánovat. Podklady z minulých let, které jsem aktivně sbíral od mých známých, kteří do Krkonoš zavítali v lyžařské sezóně (někteří mi opakovaně i přes naléhání, aby přestali, vozili ty stejné reklamní letáčky na nejlepší pizzu v údolí), jsem si začal znovu po roce pročitat. V tom mi zavolala máma, zda nejsem nemocný a zda jím hodně vitamínů, že u nich je zase nějaký ten virus. Začal jsem se bát nejhoršího a opravdu, do týdne jsme z naší expediční skupiny nepřetržitě okupovali postele snad úplně všichni. Začíná se mi zdát, že je to takové normální jaro naší expediční skupiny.